

KRA FA LI

Kralupské farní listy

11
—
'24

Blahoslavení milosrdní...

Drazí bratři a sestry, začátek měsíce listopadu je charakteristický tak zvaným „Dušičkovým oktávem“. Jedná se o čas, kdy můžeme získávat plnomocné odpustky přičitatelné duším v očistci. Chtěl bych Vás všechny povzbudit, ale i poprosit, abyste se snažili v těchto dnech tyto plnomocné odpustky našim zemřelým získávat. Získávání těchto odpustků rozhodně není jednáním, ve kterém splním nějaké stanové podmínky a „odškrtnu“ si jejich získání. Získávání odpustků není kupováním chleba!

U získávání odpustků můžeme vyzdvihnout trojí časovou rovinu – minulost, přítomnost a budoucnost. Získáváním odpustků v první řadě pomáháme v těchto dnech zemřelým, tedy snažíme se svým dobrým jednáním proměňovat minulost. Zahlazovat a Božím milosrdenstvím naplňovat to špatné, čím byla minulost naplněna. Získávání odpustků se ale také týká naší přítomnosti. Jak jsem již zmínil, při jejich získávání nejde jen o to splnit vnějším způsobem nějaké povinnosti. Jde vlastně o proměnu našeho srdce a smýšlení (to vyjadřuje slavení svátosti smíření), respektive o proměnu našeho života (to vyjadřuje např. nutnost přijmout daný den eucharistii). Jaká změna v mém každodenním životě je vyžadována, abych právě dnes tyto odpustky získal. Něčeho se musím vzdát, abych slavil tento den mši svatou, či šel na hřbitov – je to také skutek sebezáporu... No, a v neposlední řadě se získávání odpustků týká také naší budoucnosti. Jestliže rodiče dnes vodí děti na hřbitov, jestliže je vychovávají v tom, že je vhodné vynaložit úsilí a dnes získat zemřelým odpustky, pak si vychovávají

generaci těch, kteří budou na hřbitovy chodit a modlit se za nás, až tam sami budeme pochováni. Tak jako dnes naši zemřelí možná v očistci oče-kávají a potřebují naše modlitby, projevy naší lásky, tak budeme tuto pomoc možná potřebovat jednou i my. A i v tu chvíli se budou naplňovat Ježíšova slova: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.

Jako duchovní správce farnosti bych vás chtěl pozvat a povzbudit k tomu, abychom věnovali získávání odpustků přičitatelných duším v očistci náležitou pozornost, a náležitý čas. Tyto projevy milosrdné lásky vyjádřené získáním plnomocných odpustků můžeme získat nejen jednou v daném období, ale každý den „oktávu“.

Bůh je milosrdný, o tom, není pochyb. Zakusí ale naši zemřelí milosrdenství z naší strany? Učiníme ty skutky, kterými jim můžeme Boží milosrdenství zprostředkovat?

Podmínky k získání plnomocných odpustků:

- Ke třem obvyklým podmínkám - slavení svátosti smíření (stačí zachování měsíčního cyklu) a s tím spojené, že nemám zalíbení v žádném hříchu.
- přijetí eucharistie v den získávání odpustků.
 - modlitba na úmysl Svatého otce.

se v těchto dnech připojují ještě následující podmínky:

- 1. a 2. listopadu: návštěva kostela spojená s modlitbou Páně a s vyznáním víry.
- od 1. do 8. listopadu: návštěva hřbitova a zde se pomodlit, alespoň v duchu, za zesnulé.

Svěřuji všechny zemřelé v těchto dnech nejen Božímu, ale i vašemu milosrdenství!

Zájezd za Jitkou Černou

S radostí a nadšením jsem přijala nabídku otce Martina doplnit účastníky mini- zájezdu za Jitkou.

Autíčko otce Martina v sobotu 12. října nabralo Danu, pana Božka a mne po ránu u fary a vyjelo na docela dlouhou cestu.

Otec Martin zvolil trasu přes Terezín - celý rozsáhlý areál pevnosti jsme v rámci seznamování se s historií objeli kolem dokola.

A pak už hurá do České Lípy za Jitkou.

Před vrátkama do zahrady s malým zahradním domkem nás uvítala dcera Jitka. Sekání s maminkou Jitkou bylo bouřlivé a radostné.

Musela jsem oželet kafičko, protože hned začala tichá mše svatá. V mini- aturním pokojíčku seděla na posteli Jitka, na nočním stolku otec Martin připravil oltář a Dana, pan Božek, "malá" Jitka a já jsme se natěšnali podélně, abychom vestoje mohli slavit mši svatou.

Po ní jsme se naobědvali ("malá" Jitka nám uvařila vynikající houbovou omáčku s knedlíky), a pak bylo kafičko. Dana dovezla dobroučkový koláč, do kterého

jsme se hned pustili. Akorát otec Martin řekl, že půjde nejdříve na houby do blíz- kého lesa a mlsat bude až po návratu.

A tak "malá" Jitka odvedla houbaře na dvě hodiny z domečku a my s Božkem jsme si povídali s Jitkou. Naše posezení kontrolovala jedna sýkorka, která stále nakukovala Jitce do okna a divila se, co se to tam děje. Na rozloučenou zobáč- kem zaťukala na sklo, aby nás pozdravila.

Ještě než jsme odjeli, tak bylo velké focení (Dana) mobilním telefonem.

Loučení bylo i se slzami (hlavně já) a s nadějí, že otec Martin zase někdy přijede. Jitka byla (a je) šťastná, veselá, dobré myslí (povídá si s Pánem, dívá se z okna na stromy a ptáčky, také dceřin černý kocourek "Arísek" jí dělá radost). Je spokojená a velice se těší, až bude moci trochu chodit. Čeká ji dlouhá cesta (rehabilitace), takže Vánoce oslaví tam.

Celé dny se modlí, dovezla jsem jí duchovní četbu,.... Zatím je ale pořád unavená a hodně spí. Ale doufá v to nejlepší - v brzké uzdravení.

A to jí my všichni MOC přejeme a vyprošujeme u Pána.

MÁŠA.

Pozn. red.: Paní Jitku Černou srazilo auto, když šla na faru, aby se mohla zúčastnit mše svaté ve Veltrusech. Sanitka ji odvezla do nemocnice do Slaného, kde prodělala dvě složité operace – ramene a kolene.

Katechetická ovečka

Ahoj děti, milí farníci, chci se vám představit. Já jsem katechetická ovečka, žiju už dlouhá léta s Žyrkovými a teď jsem s nimi začala chodit na faru na nábožko předškoláků a prvňáků. Jsem už docela stará, trochu špinavá, trochu při těle, ale jinak milá a kamarádká. Vlastně to vypadá, že jsem se na tenhle školní rok přestěhovala na faru. Otec Martin to ještě ani neví, že tu má jednoho černého nájemníka. První hodinu jsem byla trochu nespěšná, jako děti, ale minulou hodinu už jsem se rozmluvila, jako se rozpovídaly i samy děti. Tam se vám probírají zajímavé věci. Já už tedy trochu něco vím, jak jsem doma poslouchala ty odborné debaty, tak teď do výkladu trochu občas mluvím. Teda já úplně mluvit nemůžu, tak mluvím přes Michala. My jsme telepaticky spojený. Jo, když jsem zmínila toho Michala. Minulou hodinu jsme třeba probírali stvoření světa a Michal kreslil na tabuli, no já se vám na to nemohla koukat. Musela jsem se otočit zády k tabuli. To nebylo kreslení, to byly čmáranice. Pak kreslily na tabuli i děti, a

to už bylo něco úplně jiného. Ty jsou mnohem šikovnější než Michal. Nakonec mám na vás všechny jednu prosbu. Vzpomeňte si prosím na nás někdy v modlitbě, ať nám to s dětmi pěkně jde a ať se společně těšíme na každou další hodinu nábožka. Děkujeme!!!!

Hledá se nový webmaster

Milé farnice a farníci, odchodem Petra Belici naše webové stránky ustrnuly. Otec Martin aktualizuje pouze nejnnutnější informace. Najde se někdo z nás farníků, kdo by se péče o web ujal? Byla by škoda, kdybychom si takovou službu museli kupovat. A hlavně, bylo by skvělé, kdyby to dělal někdo, kdo patří do naší farní rodiny a zná náš život, sestry a bratry. Jak se ke stránkám nový tvůrce postaví, je zcela na něm. Jestli bude pouze udržovat a rozvíjet stávající stránky, anebo bude chtít být kreativní a dá stránkám přehlednější podobu. Zájemci, neváhejte a hlase se u otce Martina, nebo u nás Žyrkových. Nebojte se, určitě vás v tom nenecháme samotné. Stránky budou i při snaze úplného začátečníka, nesrovnatelně lepší než nyní, kdy se na nich nicmoc neděje. Děkujeme, Žyrkovi

V tomto znamení zvítězíš

Drazí bratři a sestry, v minulém čísle farního časopisu jsme se věnovali vstupnímu průvodu a zpěvu, který jej doprovází. Dnes tedy můžeme navázat. Poté, co kněz přijde k sedes, k místu, odkud vede a učí shromážděné společenství věřících, značí se on i přítomní věřící znamením kříže. Kříž je v křesťanství velmi významným symbolem. V něm máme své vykoupení, své vítězství (císař Konstantin viděl ve svém nočním vidění znamení kříže a slova: ***In hoc signum vinces – v tomto znamení zvítězíš***). Proto se v úvodu liturgie stavíme pod kříž a vyjadřujeme, že v úkonech, které budeme konat, vstupujeme do slavení tajemství Kristových Velikonoc, z nichž očekáváme svou spásu.

Když jsem jednou v obci, kde se pravidelně neslaví mše svatá, měl bohoslužbu, tak jsem zažil velmi zajímavou situaci. Lidé, kteří přicházeli do kostela, tak když vešli, nahlas pozdravili. A podivovali se, že když přijdou pravidelní účastníci bohoslužeb, že takto nepozdraví. Přišlo jim to dost zvláštní. My křesťané se ale zdravíme, a to v úvodu liturgie. Slova „Pán s vámi, i s tebou“ (případně jiné varianty), jsou tímto pozdravem. V něm nevyjadřujeme prosté přání dobrého dne, ale vzbuzujeme jím vědomí o přítomnosti Pána v našem středu a v úkonech, které budeme konat. Tento pozdrav, který je adresován společenství, zároveň znovu vyjadřuje vědomí o tom, že v kostele nejsme primárně jako jednotlivci, ale jako společenství.

Po úvodním pozdravu následuje prostor, ve kterém může být shromážděný lid

veden do slaveného tajemství. V závěru článku 50 Všeobecných pokynů k římskému misálu stojí: „*Po pozdravení lidu může kněz nebo jáhen nebo příslušující laik několika slovy uvést věřící do mešní liturgie*“.

Zajímavé je, že tento úvod není vyhrazen pouze knězi, ale že jej může pronést jáhen, či dokonce některý s přítomných věřících. Na tento úvod navazuje výzva, která vybízí lid ke vzbuzení lítosti a k postoji kajcnosti. Tu adresuje shromážděným již sám kněz, který liturgii vede.

V evangeliích, zvláště pak v Lukášově, které je psáno věřícímu člověku, se můžeme opakovaně setkávat s tím, že jsme vybízeni, abychom byli lidmi kajcnosti. Abychom před Boha předstupovali s vědomím vlastní hříšnosti a dovolávali se tak jeho milosrdenství. Vstupujeme-li do slavení tajemství Kristových Velikonoc, stavíme-li se pod Kristův kříž, chceme-li se dokonce stavět před Boží tvář, pak je nanejvýš vhodné si v úvodu uvědomit svou hříšnost a prosit Boha o odpuštění.

Postoj kajcnosti ale není jen úkonem v úvodu bohoslužby. Liturgie nás učí, že má být přirozeným projevem našeho života. Ale dobře to pochopme. Kajcnost nás nevede k tomu, abychom svůj život prožívali v permanentním sebeobviňování, ve vědomí, že jsme něco pokazili. Pozornost nemá být zaměřena na nás a naše jednání, naše selhání. Kajcnost spočívá v tom, že se otevíráme Boží lásce, jeho milosrdenství a jeho pozvání k tomu, abychom se stávali tím, kým nás chce mít On! Abychom se otevírali jeho proměňující moci.

Proto po výzvě kněze následuje chvíle ticha, ve které se každý může postavit v kajcnosti před Boha. Ještě jednou. Cílem není nutně

vyvolávání si vzpomínek na jednotlivé hříchy, ale především uvědomění si toho, že se před Boha stavím jako hříšník, který prosí o smilování (podobně jako celník v Lk 18,9nn) a který tak dává Bohu prostor, aby ho přetvářel.

Každé slavení svátostí nás smiřuje s Bohem. Tak je tomu i u slavení eucharistie. Vždyť úkon kajcnosti je zakončován prosbou: „*Smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám hříchy, a doved' nás do života věčného*“. Tento úkon nemá účinnost svátosti pokání, přesto však nás Božím milosrdenstvím otvírá.

Vidíme tedy, že tento úkon je velmi důležitý pro celé následující jednání. Vždy si říkám, jak mohou plodně slavit mši svatou ti, kteří pravidelně vlastním přičiněním přicházejí do kostela na mši svatou pozdě, po tomto úkonu. Jak můžeme plodně prožívat vše ostatní, když vynecháme toto nastavení se? Současný misál nám předkládá tři běžné způsoby, jak úkon kajcnosti slavit. Tři způsoby se týkají tří odlišných modliteb, které je možné použít. Čtvrtý způsob spočívá v žehnání vody a v úkonu, který je spojený s připomínkou našeho křtu. Sám velmi rád užívám první z nabízených možností, tedy společné vyznání hříchů (Vyznávám se, všemohoucímu Bohu...). A to ze třech důvodů. Při tomto úkonu si můžeme uvědomovat, že hřích není jen něčím osobním, něčím, co se týká mě a Boha, ale že se týká celého společenství. V tradiční praxi slavení

svátosti smíření se nám onen společenský rozměr hříšnosti značně vytratil. Proto mám rád, když v tomto vyznání říkáme, že se vyznáváme nejen Bohu, ale i všem bratřím a sestřám.

Druhý důvod, proč mám tuto variantu rád, je prosba o modlitbu. Prosba, se kterou se znovu obracíme na celé společenství věřících – *proto prosím Matku Boží, Pannu Marii, všechny anděly a svaté, i vás, bratři a sestry, abyste se za mě u Boha přimlouvali*. Během týdne, nebo při různých příležitostech a jednáních si pak připomínám: tento člověk mě v neděli (nebo i ve všední den) prosil, abych se za něho přimlouval u Boha. A konečně třetí důvod, proč se mi tato varianta líbí, je úkon bití se v prsa. Toto gesto můžeme považovat za určitou snahu o resuscitaci vlastního života. Vyznávající své hříchy, které nás vedou ke smrti, se snažíme probudit své srdce, přivést ho k tomu, aby znovu tlouklo. Abychom znovu ožili a prožívali život v lásce.

Božího smilování se dovoláváme ještě ve zpěvu Kyrie (Pane, smiluj se). Tento zpěv má však dvojí význam – nejen kající, ale také oslavuje Pána. Proto se tomuto zpěvu dnes nebudeme věnovat a necháme si ho do příštího čísla, kde dokončíme naše úvahy o vstupních obřadech.

Drazí farníci, vidíme, že vstupní obřady mají hluboký význam pro liturgické slavení. Ony nás formují k plodnému prožívání následujícího. Kež všichni dokážeme jednotlivé úkony takto vnímat a prožívat, a tak se disponovat k Božím mocnému přetvářejícímu působení. R. D. MARTIN SKLENÁŘ

Měsíčník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, Číslo 11/2024 (listopad) vydáno 1. 11. 2024 v nákladu 110 ks. | Tisk: Farní úřad Kralupy n. Vlt. | Příspěvek na tisk 10Kč. Číslo připravili uvedení autoři. redakce: R. D. Martin Sklenář, Iva a Michal Žyrkovi, Klára Palasová, Magdalena Čechlovská. Připomínky, náměty či fotografie posílejte na casopis.farnosti@gmail.com Uzávěrka 20. dne v měsíci. Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz Ilustrační foto: Klára Palasová. S. 13 Alfred Dürer: Růžencová slavnost. Repro: NGP

Chci Pane chválit Tě....

Byla neděle večer. Měli jsme týden plný práce a školy za sebou a právě takový další před sebou. Ale počkat! Žádné stresy. Chce to jen se zklidnit a přijmout od Pána Boha pokoj, který nám neustále nabízí...tedy, co takhle přijít na chvály, které jsme se se společem rozhodli uspořádat?

Na Kralupy pomalu padala tma a kostel se rozzářil svíčkami a tvářemi nás mladých a Žyrkových, kteří zde všechno ochotně nachystali (a kteří jsou také mladí). Odbyla devatenáctá hodina. Jsme všichni? Můžeme začít. Byla jsem zvědavá, protože to byla premiéra a ještě nikdy jsme nic takového nezkoušeli. Celá naše parta kromě mě a Ivy, které jsme hrály na kytary, si posedala do půlkruhu na koberec pod oltářem. Rozhostilo se úplné ticho a Iva se na začátek pomodlila k Pánu Bohu, díky kterému jsme se ten večer sešli.

Zazpívali jsme dvě písničky z Koinonie. Pak se Katy Vislocká vydala k ambonu osvětlenému lampičkou přečíst hymnus z breviáře. Následoval žalm, který přečetl Šimon Hrnák a nakonec úryvek z evangela sv. Lukáše přečtený Majdou Sakalovou, vše prokládané dalšími písněmi. Po evangeliu následovala pro mě jedna z nejhezčích částí – ticho. Jen jsme seděli a užívali si Boží přítomnost, doplněnou potom o další písničku Ty jsi jediný Bůh. Po ní jsme spontánně říkali

Pánu své díky a prosby. Nakonec jsme si užili poslední tři písničky a zakončili celou naši modlitbu Otčenášem.

Ale to nebyl konec! Ještě odměna. Uklidili jsme kostel a šli ještě vykonat další dobrý skutek – totiž dojíst zbytky z farní kávy a naplnit se tedy nejen duchovně, ale i tělesně. Bylo hezké si dát teplý čajíček, dobré jídlo, sdělit si naše dojmy a nápady, jak příště udělat chvály ještě lepší.

Když se na to celé zpětně podívám, musím říct, že pro mě bylo velmi krásné si jen tak zazpívat a poděkovat Pánu za všechny dary a za to, jak nás má rád. A nakonec si říct: co jsou proti Němu naše každodenní starosti? A s radostí se vrhnout do nového týdne.

A na úplný závěr nezbyvá, než vás všechny POZVAT! Budeme moc rádi, když se příště k našim chválám přidáte a jejich užitek bude ještě větší. Hodláme je pořádat každý měsíc, příště budou opět v neděli 10.11. večer od 19:00. Spojíme hudbu a naše modlitby a všechno dáme Pánu. KLÁRA NOVÁKOVÁ

Mikulášská nadílka

Milé děti, drazí rodiče. Sv. Mikuláše sice slavíme až začátkem prosince a vy v tuto chvíli držíte listopadové číslo Krafali. Ale nejde o chybu v tisku. Záměrně píšeme o Mikulášské nadílce již nyní. Když se podíváme začátkem prosince po našich městech, budeme se moci setkat s různými akcemi. Mnohdy uvidíme chodit po ulicích tři postavy – sv. Mikuláše, anděla a čerta. Proč tyto tři postavy? Je to záhadou. Neznám vývoj této tradice, ale z historického hlediska je spojení těchto tří osob dosti zvláštní. Co má Mikuláš (historická postava) společného s andělem a čertem? Co má událost, kterou si připomínáme, společného s těmito bytostmi? Ba co víc, mnohdy se můžeme setkat s tím, že největší pozornost si tento den začíná uzurpovat právě čert – jeho blikající rohy, kostým, dlouhý řetěz, nebo „burcování“ dětí – chovej se slušně, nebo si tě odnese čert... Je otázkou, jak chceme slavit sv. Mikuláše my. Jde nám tento den o to, aby dítě dostalo balíček sladkostí? Tato tradice již částečně odpovídá události, kterou si chceme u sv. Mikuláše

připomínat – jak tajně obdaroval tři dcery, aby měly věno a mohly se vdát. Nemůže být ale slavení tohoto svátku ještě o něčem jiném? Nemůžeme se my sami, ale i děti, připodobňovat sv. Mikulášovi a stávat se těmi, kteří obdarovávají druhé?

Rád bych, abychom si tohoto svátku připomněli při společném programu. Připravili bychom na faře společnou besídku, kde by každé dítě/dospělý/rodina/spolčo mohl připravit nějaký dárek v podobě vystoupení, ostatním. Dítě může zahrát na hudební nástroj, rodina si může připravit krátkou scénku, kterou bude chtít zahrát před ostatními...

Proto vás srdečně zveme na faru na Mikulášskou nadílku v sobotu 7. 12. od 14 h (večer je adventní program ve městě, proto tak brzy). Prosím rodiče, aby do konce listopadu nahlásili Aleně Schneiderové počet dětí, pro které chtějí připravit balíček. Prosím každého, kdo by si chtěl připravit vystoupení pro ostatní, aby mi do konce listopadu dal vědět.

Besídka je pro všechny far-níky, nejen pro děti a rodiče. Srdečně zveme i seniory, ty, kteří jsou s námi, prostě všechny! Těším se.

R.D. MARTIN SKLENÁŘ

Podzim

Podzim je nádherné období, vše si pečlivě připraví. Konečně k nám všem dorazil, dál po cestě jsem si razil.

Stromy jsou krásně zbarvené jako víno červené jablíčka dozrávají, pěkná, všem chutnají. To vše je Boží skvost,

mezi obdobími most. Důležité věci nás čekají, svíčku na dušičky všichni dají

Pocitově je krátký, ale velmi překrásný. Za dveřmi je zima, zase jiná klima.

N.K.

Báseň pro nás složil jeden z našich farníků. Děkujeme

Sv. Anežka, Přemyslovna od Stínadel

Taky neznáte nikoho, koho by neoslovovala? Anežka. Jméno, které jsem si v dětství přávala mít, hlavně díky této pokorné Přemyslovně. Jelikož česká Anežka v sobě vždycky bude nosit italskou Kláru, svou souputnici duše i dopisů, jméno Klára jsem nakonec v pubertě vzala na milost (no dobře, taky poté, co mi ho pochválil jeden pilot v duxfordském leteckém muzeu).

Českých světic máme poskrovnu. Smetanu u nás slívávají hlavně svěťci mužští- Jan Nepomucký, kontinuálně ohmatávaný na Karlově mostě, jeho světový jmenovec Jan Nepomuk Neumann, brázdící lesy Nového světa, mezi vinicemi a Starou Boleslaví létající svatý Václav, bratři ze Soluně s hlaholicí, svatý Vojtěch s pádlem... Svěťice máme díkybohu originální a zajímavé a myslím si, že Zdislava nás fascinuje víc než Ludmila. My ženy dáváme přeci jen přednost porodům před škrcením. Jenže Anežka, to je rarita. Připadá mi, že je každému z nás něčím blízká. Tuším v tom její propojení pokory se zdravou umíněností, opravdovou obětavost - celá ta léta ji zkrátka nemohla při ošetřování hnisajících ran u nevoňavých chudáků předstírat - jemný výraz na všech uměleckých zobrazeních a nevzdávání se - odmítání od mužů nemusí být koncem světa, ale třeba počátkem nového smysluplného naplnění života.

Anežka se narodila do vládnoucí dynastie Přemyslovců, maminka Konstancie pocházela z dnešního Maďarska, tatínkem byl sám Přemysl Otakar I. Bylo tedy jasné, že rod odmala kul pikle, kdo bude dívčíným ženichem; sušení sena nebo vaření

zelňačky se sice bát nemusela, předpokládaných riskantních porodů ale ano. Jako malinká dvakrát pobývala v doksanském klášteře ležícím mezi Roudnicí a Terezínem. Proč zrovna tak daleko od Prahy? Přejezdy na koňském hřbetě přeci musely dát fušku. Ženy ze slavného rodu totiž tento klášter podporovaly, tak proto.

První zasnuby s Konrádem pocházejícím z rodu Piastovců, který se narodil na území dnešního Polska, proběhly, když jí byly pouhé tři roky, určitě si je hluboce prožila... Chudák Konrád ovšem brzy zemřel, a bylo po zasnubách. O pět let později byla vržena do zasnub druhých, ale Jindřich Korutanský si nakonec musel vzít starší Markétu Babenberskou. Co byla Markétě platná nádherná korunovace v Cáchách, když jí zemřeli oba synové, po vzpouře muže proti papeži se skrývala v klášteřích a nakonec si vzala o 30 let mladšího Přemysla Otakara II., který o ni nestál? Anežka tehdy mezi hračkami nemusela ronit slzy a zároveň zjistila, že svatba nemusí být výhrou. Jindřich III. Plantagenet z ostrova mlhy a deště šel ještě dál, Anežku prostě sám odmítl. A my z budoucnosti mu to odpustíme, přeci jen přestavěl Westminsterské opatství, ano, to, kde se vdávala Alžběta II. a princezna Kate.

Aby nebyl legraci konec, o ruku ji opět požádal Jindřich Korutanský a aby to nebylo moc nudné, o sňatek s ní stál rovnou i jeho otec. Uznejte sami, že Anežka mužům pak už stopku dát musela. Zklamání? Ani náhodou. Teď teprve přichází na scénu Anežčina osobnost, soucitná povaha, zdravá umíněnost. Její pravé já.

Princeznino kouzlo osobnosti i modrá krev zapůsobily. Papež pomohl na diplomatickém poli, kvůli nepodařenému lovu jednooký bratr Václav (paradoxně nesnášející zvuk kostel-

ních zvonů) sestře pomohl se založením kláštera Na Františku. Přicházejí klarisky z italského Tridentu, jež už během první zimy poznají, že přísná pravidla ohledně stravy a lehkého oblékání jde dodržovat v slunné Itálii, rozhodně ne v Praze. Schwálí se tedy umírněnější verzi řeholního řádu, která je ale stále výzvou. Časté posty, pravidelná modlitba a hlavně pomoc chudým v novém sousedním špitále svatého Františka, bývalá princezna se vůbec ničemu nevyhýbá. Žije podobně jako její řeholní sestry. Jednou z výjimek je její vzdělání, které využívá k dopisování si s budoucí svatou Klárou. Mezi Itálií a Anežčinou domovinou vede neviditelné vlákno porozumění, povzbuzování a pouta mezi dvěma silnými osobnostmi. Abatyše Anežka během 46 let vybudovala krásný funkční pomociplný klášter. Pomáhal jí i slavný synovec, král železný a zlatý, Přemysl Otakar II. Jeho druhá manželka Kunhuta je tu v klášteře pohřbená a asi by se divila. Můj muž se jednou účastnil firemní oslavy v klášteře a do kostela svatého Salvatora s Kunhutiným náhrobkem odmítl vstoupit, konala se tam diskotéka a tančilo se i na náhrobku. Divné. Každopádně její život byl ještě divnější, zažila útěk z vězení na Bezdězu, kde nechala syna Václava II., a stala se po smrti muže milenkou Závíše z Falkenštejna, určitě o nich dvou znáte nějakou písničku. Anežka rovněž založila mužský řád křižovníků, sídlící u Karlova mostu. Asi víte, že se jedná o jediný řád u nás založený, ale proč si tento fakt nezopakovat. O její moudrosti svědčí časté návštěvy bratra a synovce chodících si k ní pro radu, musela to být opravdu moudrá žena. Tohoto slavného otce s ještě slavnějším synem dokonce dokázala smířit. Myslím, že jejich smír jí potěšil na duši víc než rozšíření synovcova vlivu

až na Jadran.

Anežčino unavené mrtvé tělo spočinulo v hrobce milovaného kláštera, během povodně a divokého husitského řádění ho ale klarisky ukryly neznámo kam. Od té doby po něm čas od času někdo začne pátrat, v Panenském Týnci nebo v kostele svatého Haštala. Jenomže Sherlock Holmes žije jen v knížkách a třeba je právě v nenalezeném těle ukryta silná symbolika.

Koneckonců, abatyšinu duši ucítíte v Anežském klášteře pokaždé. V ambitu zahrady, kde se dříve pěstovaly mišpule, na klidné zahradě, kde se můžete schovat do slunečního domečku Františka Skály, mezi románsko-gotickými klášterními zdmi nebo s dětmi při plnění úkolů. Je jich tu tak akorát, čicháte si ke koření, objevujete taje akustiky, píšete hezky pěkně pomalu brkem, přemýšlíte, zda klarisky 13. století mohly jíst brambory (nemohly), nebo jak moc využívaly blízkost Vltavy (hodně). Její odkaz se naplno projevil v listopadu 1989, pár dní po jejím svatořečení Janem Pavlem II., proběhly slavné demonstrace a netvrďte mi, že se takhle velká diplomatka tam nahoře nepřimluvila. Jak si asi v Myslbekově sousoší užívala pohled na dav nadšených lidí? Ve Stínadlech za zdmi kláštera, kde se po nocích prohánějí Vontové, jsou možná večer slyšet její kroky, když hlídá klášter, Prahu a vlastně celou naši zemi, kdoví.

KLÁRA PALASOVÁ

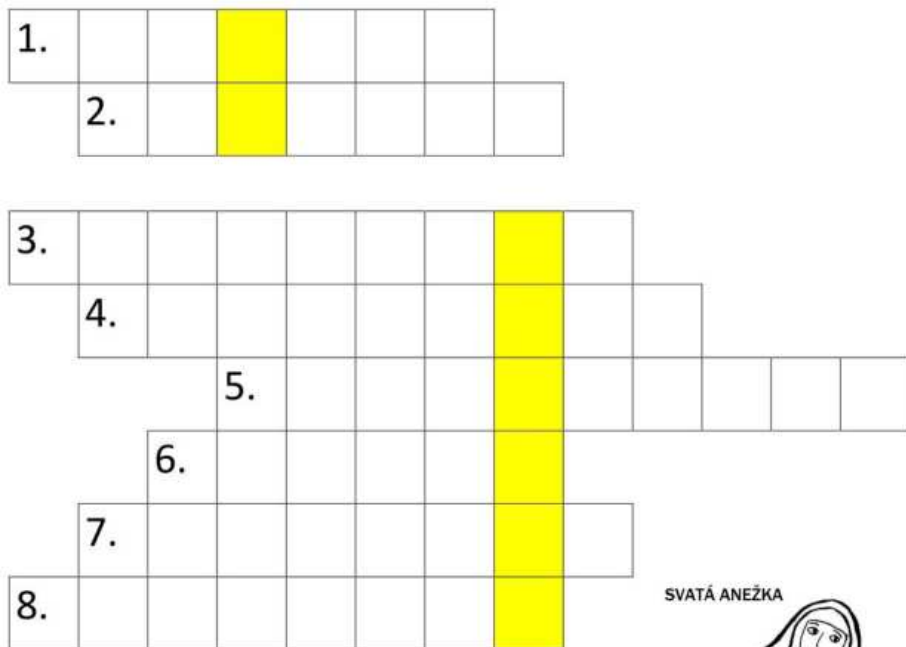
prameny:

<https://plus.rozhlas.cz/sv-anezka-a-velke-zeny-jejji-doby-6645486#&gid=1&pid=1>

<https://vltava.rozhlas.cz/sv-anezka-ceska-princezna-a-reholnice-5082858#&gid=1&pid=1>

<https://vltava.rozhlas.cz/sv-anezka-ceska-princezna-a-reholnice-5082858#&gid=1&pid=1>

<https://www.abczech.cz/img/Anezsky-klaster-PO1100-7029282.jpg>

SVATÁ ANEŽKA

www.deti.vira.cz

1. MÍSTO, KDE NEJČASTĚJI SLAVÍME MŠI SVATOU
2. NA HŘBITOVĚ ZAPALUJEME NA PAMÁTKU...
3. MĚSÍC, KTERÝ JE PRÁVĚ TEĎ
4. NÁDOBA U VCHODU KOSTELA, KDE JE POŽEHNANÁ VODA
5. SV. VÁCLAV BYL ZAVRAŽDĚN VE STARĚ...
6. HLAVA KATOLICKÉ CÍRKVE
7. 2.11. SLAVÍME PAMÁTKU VŠECH VĚRNÝCH ZEMŘELÝCH. LIDOVĚ SE JÍ ŘÍKÁ
8. BABIČKA SV. VÁCLAVA

Svatá Anežka se narodila ve 13. století jako královská dcera, její otec byl král Přemysl Otakar I. Anežka ale netoužila stát se královnou, vybrala si cestu chudoby podle vzoru svatého Františka a svatě Kláry.

Anežka vstoupila do kláštera a vzdala se tak všeho bohatství. Založila v Praze klášter, ve kterém byla později jeho představenou. Vedle kláštera byl i špitál pro nemocné, o které Anežka a její sestry pečovaly. Svatá Anežka patří mezi hlavní světice české země.

(převzato z webu deti.vira.cz)

Dárek? co takhle ozdoby z proutí?

Milí přátelé, nastává listopad a za nedlouho započne advent, čas příprav na Vánoce.

Lidé se setkávají dávají si různé dárky. Proto jsem se rozhodla, že i já chci někoho obdarovat. Jak už víte, tak Magda Čechlovská a Pavlína Maloy Řezáčová organizují pomoc pro sirotčinec v Kongu a já do určité

míry jim chci pomoci. Jak někteří víte pletu košíky různé ozdoby vytvářím šperky a výtěžek z každého prodaného kusů tedy 30% z ceny poputuje na Kongo. Nějaké košíky ozdoby šperky mám skladem, ale není problém cokoli vyrobit. S pozdravem JITKA HYNKOVÁ

Pá	1.11.	17.30	Slavnost Všech svatých - doporučený svátek	Kralupy nad Vltavou - kostel
So	2.11.	19h	Mše za zemřelé	Zeměchy kostel
So a Ne	2. - 3.11.		Pobožnosti na hřbitovech farnosti	
Út	5.11.	16h	Přednáška Jak komunikovat s nemocnými a umírajícími?	Kavárna Řígovka
So	9.11.	18 h	Koncert Dvořákův komorní sbor	Kralupy nad Vltavou
Ne	10.11.	19 h	Večer chval	Kralupy nad Vltavou - kostel
St	13.11.	10h	Výtvarné dílny - Monotyp list (grafické techniky)	Kavárna Řígovka
Čt	14.11.	10h	Mozkohrátky	Kavárna Řígovka
So	23.11.	celý den	Arcidiecézní setkání mládeže	Praha - Kobylisy
Ne	24.11.	15 h	Muzikál Jesus Christ Superstar	Praha - divadlo Karlín
St	27.11.	10h	Výtvarné dílny - Adventní tvoření věnců a svíců	Kavárna Řígovka

V živém růženci je míst nepočítaně

Připadala jsem si jak zamilovaný blázen nebo dítě před Štědrým dnem. Měla jsem nesmírnou radost, když mi jeden den na konci září začaly chodit zprávy: "Počítej se mnou". "Taky mě tam zařaďte," "můžu se ještě přidat?" Ozývali se lidé z Kralup, Veltrus, Velvar i odjinud na výzvu živého růžence.

Ten nápad se mi líbil už dávno, zapojit se do modlitby, kterou sdílí křesťané celého světa. Příležitostí ke společné modlitbě sice není málo ale ani dost. Modlíme se spolu při mši, občas "dám" Andělské pozdravení, když zaslechnu polední zvony, pomodlím se před jídlem, když se sejdou u stolu s křesťany.

Živý růženec je ale něco jiného, je v tom pěstování dobrého

návky, vědomí společenství s opravdovými mnoha lidmi, kteří se obrací na Matku Boží a Ježíše stejnými slovy, a taky špetka spiklenectví.

Právě to spiklenectví jsem zažívala zpočátku nejsilněji. Rozhodila jsem různými kanály dotaz, jestli by se ke mně někdo nepřidal a nemodlil se jeden desátek s konkrétním tajemstvím každý den po celý měsíc říjen.

"Můžu se modlit doma?" Jasně, kdykoli, kdekoli, s kýmkoli, upřesňovala jsem, jinak bylo všechno jasné. Krásné křesťanské spiklenectví!

Od rozeslání výzvy neuplynuly snad ani dvě hodiny a bylo jasné, že je nás dost

na všechny čtyři "sady" růžencových tajemství! Pár zájemců se přidalo ještě v prvních říjnových dnech. Celkem 27 lidí, přesněji 26 žen a jeden muž. Rozděli se pro každého jedno tajemství a začalo se.

S koncem října přichází otázka: bude náš

živý růženec žít dál? I když skončil Mariánský měsíc? Osobně mi přijde, že nejde jinak. Celý měsíc jsem "jela" jen jeden desátek a bylo to dobré, bylo to mé místo v celém soukolí. A teď bych ráda postoupila na další místo, k dalšímu tajemství a to "svoje", po měsíci důkladně promodlené a rozjímané zase předala někomu za mnou. Rozesílám tedy novou růžencovou výzvu. Přidáte se? Těším se, že si ta malá modlitební službička přitáhne zase další.

MAGDALENA ČECHLOVSKÁ
605804620

P.S. Vypadá to, že velká část z těch 27 říjnových bude pokračovat. Děkuju a těším se jak blázen na každého dalšího.

Společný víkend dětí

V pátek po PDO jsme se sešli na faře na přespávačce. Ráno jsme vyrazili na vlak do Prahy na pouť prvokomunikantů do katedrály sv. Víta. Prvokomunikanti jsou děti, které se připravují na první svaté přijímání. V katedrále jsme prožili mši svatou. Byla tam taky spousta dalších dětí a připravená stanoviště s úkoly. Společně jsme se na ně vrhli. Všechny jsme sice nestihli, ale už jsme se těšili na další program, takže nám to nevadilo. Byli jsme taky na Pražském arcibiskupství a v přilehlých zahradách. Setkali jsme se s panem arcibiskupem a dostali jsme jeho knížku o Aničce Zelíkové.

Po návratu do Kralup jsme si ještě i s rodiči vyzkoušeli, jak se připravovat na

nedělní evangelium a společně se za vůně kadidla pomodlili.

Užili jsme si pak další společný večer. Ráno nás na mši svaté otec Martin představil ostatním farníkům a celý víkend jsme pak ještě zakončili společným obědem na faře. Mě to bavilo, takže jsem spokojená.

Linda Vápenková

Natvrdlí vás zvou na připomínku

35 LET OD SAMETOVÉ REVOLUCE

výstava fotografií Závadová mládež
promítání filmu Karla Strachoty
1989: Chceme dýchat

beseda s Petrem "Bergámem" Bergmannem
(jeden z hybatelů tehdejší alternativní kulturní
scény, nyní působící na Broumovsku)

14. listopadu. 2024 v 18.30

foyer Velvarské Záložny
vstupné dobrovolné

Veliká jsou Tvá díla, Hospodine...

VEČERY

CHVAL

*Pojďte s námi chválit Pána
do kostela Nanebevzetí Panny Marie a
sv. Václava v Kralupech nad Vltavou*

KDY? 10.11.2024

8.12.2024

VŽDY OD 19:00

Těší se na vás kralupská mládež